

[Finansministeren.]

tøjsrabatkort kan føles stærkt visse steder, selvom de meget betydelige lønforhøjelser må tages i betragtning ved bedømmelsen af dette forhold. Der er i denne forbindelse grund til at føje til, at det var netop til delvis finansiering af disse skotøjsrabatkort, at skibsfartens bidrag til prisstabiliseringen sidste år blev anvendt. Nu har dette bidrag fra skibsfarten jo fornyligt været fremme til debat, og der er vedtaget en dagsorden i det høje ting, hvorefter dette spørgsmål skal tages op i forbindelse med de kommende forhandlinger. Regeringen har taget konsekvensen af denne dagsorden, og vi skønner, at det vil være en rimelig afviklingsordning, hvis vi i år beder om et bidrag på 20 mill. kr. til endelig afvikling af skibsfartens ydelser til prisstabiliseringen, som begyndte i fjor; disse 20 mill. kr. ville vi så anvende, ligeledes på afviklingsbasis, til uddeling af skotøjsrabatkort af halvt pålydende i forhold til dem, der blev ydet i fjor — der vil altså blive givet 20 kr. pr. barn imod 40 kr. i fjor, og dette vil kræve de 20 mill. kr., som vi i år anmoder om fra skibsfarten. Det drejer sig altså på begge områder om en afviklingsordning, således at disse ting skal forsvinde fra næste år, men jeg må dog tilføje, at der ikke foreligger nogen overenskomst med skibsfarten om dette spørgsmål.

Iøvrigt er det regeringens opfattelse, at det punkt, hvor man lettest kan gennemføre effektive besparelser, uden at de griber ind i den bestående lovgivning og dens naturlige konsekvenser, er de offentlige arbejder; derfor er regeringen i øjeblikket ind i færd med at gennemgå de offentlige anlægsbudgetter, og det er meningen at holde meget stærkt igen nu i sommerhalvåret og derefter se, hvor meget man har råd til fra efteråret.

Også mere generelt kan jeg sige, at det vil være rimeligt til efteråret at tage det finanspolitiske spørgsmål op igen. Som jeg nævnte før, falder finansåret rent praktisk i år i to halvdele, idet der i det første halvår kan ventes at være et vist overskud på statsfinanserne selv med den bestående lovgivning; derefter må man, det vil sige fra efteråret, vente et underskud, der vil være voksende, og som kan blive farligt for den økonomiske stabilitet henimod finansårets

slutning. Derfor vil det være rimeligt at tage anlægsproblemet og hele det finanspolitiske problem op til ny overvejelse, når efteråret kommer, og det er da regeringens hensigt i lys af den økonomiske situation, som den foreligger til den tid, at forelægge problemet for rigsdagen igen.

Til efteråret kan vi vurdere holdbarheden af den nuværende tendens på det økonomiske område bedre, end vi kan i dag — i hvert fald kan vi se et stykke længere frem i tiden. Vi kan også til den tid få en mere sikker bedømmelse af statsfinansernes stilling i resten af indeværende finansår. Vi kan dertil få en vurdering af statsfinanserne i 1953—54; finansloven for dette år skal jo fremlægges i begyndelsen af oktober. Der må altså til den tid foreligge en nogenlunde sikker vurdering af også dette forhold. Derfor er der grund til til efteråret at tage ny stilling til vor finanspolitik. Det kan jo allerede nu siges, at vi i 1953 vil stå overfor yderligere betydelige stigninger af udgifterne til vort forsvar, således som det fremgår af det 3 års program, vi har forelagt for Atlantpagtens 12 mands komité i Paris. Det kan også allerede nu forudses, at de civile udgifter på visse punkter vil stige på grund af det højere lønniveau, vi er kommet op på, på grund af antallet af aldersrentenydere, der stadig stiger o. s. v.

Da det kan forudses, at statsfinanserne vil stille store krav i de nærmeste år, er det klart, at spørgsmålet om en skattereform efterhånden trænger sig på. Det var som bekendt regeringens tanke at drøfte dette spørgsmål i et politisk udvalg i indeværende rigsdagssamling; det kunne vi ikke få den fornødne tilslutning til. Det er nu regeringens hensigt i den kommende rigsdagssamling at lægge skattereformproblemet frem for rigsdagen på den måde, at vi forelægger forslag til nye love om formue- og indkomstskatterne til stat og kommune. I denne forbindelse vil også spørgsmålet om byrdefordeling mellem landets forskellige dele og mellem stat og kommuner blive taget op — vi skulle jo gerne nå den forenkling, at vi kan afskaffe den fælleskommunale udligningsfond og den mellemkommunale refusion. Vi skulle samtidig nå til et udlignings-system, der ikke har de mange ulemper, som knytter sig til den nuværende erhvervs-skat, og vi skulle komme bort fra det urime-